Ano, i já jsem býval mladý, to přiznávám. Víte, celé ty roky, které jsem strávil jako hříbě… Těžko hodnotit, kolik štěstí mě tehdy zasáhlo a kolik minulo. Vím, že kdybych věnoval méně času studiu, možná by mě potkalo v životě něco lepšího. Ale já cítil podstatu světa, jak jím prolíná magie a jak z něj sálá.

Povídalo se, že na jihu prý existuje zdroj magie. Velmi silný a mocný. Lákalo mě poznat něco jiného, než zdejší poměry. Koneckonců, moji rodiče z jihu přišli a dá se říct, že jsme tak úplně nezapadali do zdejší společnosti.

Ach ano, pokud jde o můj rodný kraj, žilo tu jen málo jednorožců. Pár jich přišlo z jižních zemí v dobách exodu z Lesa věčné svobody. Znal jsem jenom dva, kteří měli tamější rodokmen a stejně se odlišovali od místních. Stejně jako já.

Tou první byla Sirius. Nádherná klisna, jež mi byla potěchou pro oko i pro mysl. I přes rozdíly v původu imponovala mnohým zdejším hřebcům, ne tak mě. A byla moudrá. Její stáří nám vlastně bylo tajemstvím, stejně jako rozsah jejích znalostí. Byla to právě ona, kdo spravoval zdejší bibliotéku.

Tím druhým byl Sombra.

Velmi těžko se mi hodnotí i po letech jeho osobnost. Víte, v těch dobách to byl velmi dobrý jednorožec. Po pádu Discorda se v něm ale něco zlomilo. Byl jedním z mála, kdo s Discordem vycházel v dobrém a teď byl jeho přítel mrtev. Se zlostí sledoval jižní království, které nastoupilo po říši chaosu a bylo pravděpodobné, že se bál moci nové říše.

Když Celestie a Luna později přišly a přinesly s sebou křišťálové srdce jako dar, puklo prý to jeho. Přes teplou auru, již šířil onen mocný artefakt, pohlcoval jeho duši led. Alespoň tak mi to bylo vyprávěno. Jeho vladařství se změnilo v hrůzovládu, která musela být zastavena.

Ale to se stalo až po té, co jsem Křišťálové království opustil. Z toho období znám jen zkazky, které se ke mě donesly, a zatěžko je mi soudit, jak to bylo doopravdy. Kromě toho mě zajímaly jen dvě věci.

Tou první byl proud magie. Jednorožci netušili, odkud se bere. Věděli ale, že její výskyt má své zákonitosti. Měli jsme za to, že souvisí se životem samotným. Byly prokázané případy, kdy nejen jednorožci, ale i zemní poníci měli schopnost magií vládnout. Stejně tak v pegasích schopnostech se občas objevil záblesk té síly. Ale jak funguje a jakým způsobem prostupuje svět, to nevěděl nikdo. Odpověď se mohla skrývat v Lesích věčné svobody, odkud plémě jednorožců pocházelo. Proto jsem se chtěl vydat tam.

I ta druhá “věc”, která mě tuze zajímala, měla s magií mnoho společného. Byla to právě Sirius, která mne učila umění magie.

Jak těžké rozhodování to bylo!

Mám využít svých znalostí a pokusit se odhalit podstatu světa, nebo propadnout jeho zákonitostem a zkusit onu podstatu přijmout?

Vyvolávalo to ve mě hořkost. Nutkání utéci před skutečností ve mě probouzelo různé fantazie. Hrůzné i příjemné. Přiznám se, že během dlouhých severských nocí, kdy stíhán nespavostí jsem nevydržel ve vlastní posteli, mi dost pomáhaly procházky pod noční oblohou a kochání se hvězdami.

Byly nádherné.

Jejich záře protínala temnotu noci a společně s Měsícem prosvěcovaly duše poutníků tmy, jako jsem byl já. Ve hvězdách muselo být víc, než jen jejich svit. Stejně jako mocná síla Slunce a Měsíce dominovala dni a noci i hvězdy v sobě skrývaly svá tajemství.

Má touha vypravit se do Lesa věčné svobody vzrůstala každým dnem, až jsem se rozhodl. Nemělo smysl se sám před sebou vykrucovat. Já prostě toužil vědět, co je motorem naší podstaty.

Poklekl jsem tedy před svým králem v pokorné žádosti. Mé argumenty samozřejmě nemohly mít váhu. Ač pro království byly nepodstatné, můj pán si je přesto ve své moudrosti vyslechnul.

“Říká se, že Equestrie je nyní mocným sousedem naší říše.” Pronesl Sombra. “Je postavená na troskách předchozího věku, mladá a silná, jako roste nový les na žďáru starého. Máš mé svolení vycestovat, Star Swirle. Ale kromě svých zájmů budeš plnit i diplomatické úkony. Pokud s tím tedy souhlasíš?”

Uklonil jsem se. “Je mi poctou.”

“Budeš mi podávat pravidelné zprávy o tvém styku s novou vládou.” Sombra sestoupil ze svého trůnu a položil mi kopyto na rameno. “Sirius o tobě zmínila, že jsi zodpovědný a spolehlivý. Máš tedy i mou důvěru. Nezklam mě.”

Otočil se ke mě zády a stoupal na svůj piedestal moci. “Můžeš odejít.”

S hlavou u země jsem vycouval z trůnního sálu a hleděl na dveře, jež se přede mnou zacvakly.

“Tráví ve svém osamění mnoho času rozmýšlením nad budoucností našeho království.” Pronesla ke mě Sirius, jež čekala v předsálí. “Ráda bych věděla, co se odehrává v jeho hlavě.”

“Má paní.” Uklonil jsem se. “Jsem přesvědčen, že král miluje svoji zemi a má na mysli dobré vztahy s těmi, kteří s námi hodlají žít v míru.”

Přišla blíž a políbila mě na čelo. “Buď opatrný. Nemáme nazbyt pegasů, abychom ti přidělili doprovod. Dostaneš dost zlata, aby sis zařídil kancelář hodnou velvyslance, a pečeť na prokázání svého postavení, ale nemáme ti jak pomoci, když se dostaneš do nesnází.”

Usmál jsem se. “Nebojím se, má paní. ”Co mne může potkat strašného? Mám královo svolení a Vaše požehnání. Každý, koho potkám, bude slavit králův stolec a velebit Vaše jméno. Není se čeho bát.”

“Přesto, dej na sebe pozor.” Mávnula kopýtkem na rozloučenou.

Odcházel jsem z křišťálového zámku s dobrým pocitem. Ten den mě střetlo osudové rozhodnutí a já toho vůbec nelitoval. Večer už jen stačilo poděkovat hvězdám za to odvážné vnuknutí a na druhý den vyrazit na jih.

***

Cesta to byla dlouhá, vskutku. Ale nemáme čtyři kopyta pro nic za nic. Když sníh slezl ze svahů a říčky se daly do pohybu, vystoupil přede mnou nový kraj. Pravda, horský s břitkým vzduchem, vrcholy a hloubenými údolími. Jak mi chyběly pláně severu! Můj zrak nebyl zvyklý na toliko zeleně, vody a skal. Vnímal jsem to jako pustinu. Mé srdce postrádalo krásu křišťálů, které zde nikde nebyly ke spatření.

Byl jsem ovšem překvapen a ohromen jinou věcí. Stalo se to na okraji Jejího království zemského i nebeského, během rozbřesku, kdy už předala vládu svojí sestře. Stála na silnici i se

svým doprovodem. Tmavá klisna noci, se stříbrným měsícem vyrytým ve zdobném chomoutu, křídla majestátně roztažená, s rohem zářícím a vlající hřívou posetou hvězdami. Luna samotná!

Nedokážete si představit mé nadšení a pokoru. Hledám prameny a proudy a tu přede mnou stála samotná studnice magické síly, vládkyně Equestrie a přemožitelka Discorda. Obklopena deseti jednorožci v zářící zbroji, po pěti u každého jejího boku. Velký alicorn. Ani můj úžas nedokázal překonat její majestátnost. Žádná moje poklona nemohla být dosti hluboká.

Přesto jsem se o ni pokusil.

“Povstaň.” Promluvila. “Toto je svobodná země a ty jsi mluvčím svého krále. Tady jsou si všichni rovni. Tu není třeba se kořit před druhým. Až se projdeš krajem Equestrijským, tak poznáš, že vzdávání úcty má své místo, ale nikdo tě nepožene s hanou, když budeš dělat svoji práci před formalitami.”

“Já nemám slov, Vaše Výsosti.” Řekl jsem. “Smím-li se zeptat, jak jste se dozvěděla o mém příchodu?”

“Máme mnoho přátel mezi pegasy. Ti nejrychlejší, co k Nám cítí náklonnost, přislíbili své služby jako zvědové, aby nás varovali před nebezpečím přicházejícím z míst mimo náš kraj.” Usmála se.

Vlastně od chvíle, co jsem ji poznal, byla usměvavá a plna elánu. Když roztáhnula křídla, nedávala tím najevo svou dominanci, jako její sestra. Byla jako pegasové. Ráda cítila vítr mezi letkami. Ráda se opájela vzduchem.

“Že si však zasloužíš naši vřelou pozornost, ti zajistila Sirius.” Pokračovala. “Její magická depeše předehnala tvé kroky. Řkula ve svém psaní, že bezpečnost ve Vaší říši jest ti zajištěna, avšak sama nemůže ručiti ti na lénu našem. Proto jest má přítomnost zde nutná, neb ač Discord poražen byl, stále po něm v mnoha směrech divoký kraj zůstává.”

“Pak tedy máte moje nejvřelejší díky, Vaše Veličenstvo. Je mi ctí, že mohu strávit svůj čas ve Vašem doprovodu při cestě do Lesa věčné svobody.”

“Ach, drahý Starswirle, netřeba šoupat kopyty po kamenitých pěšinách. Z popudu štědrosti naší říše jsme ti připravili vůz a letce, jež ti tvou chvíli na cestě ukrátí. Jestli dovolíš, propustím můj doprovod a pojedu po tvém boku, neb ač ty sám máš své poselství, tak i já mám spoustu otázek, jež se nebudou hodit do přijímacího sálu.”

Nebylo samozřejmě třeba mého souhlasu. Jsou nabídky, které se neodmítají. Povoz byl přistaven během okamžiku. Dovolil jsem si princezně přidržeti dvířka a zatímco nastupovala, uvědomil jsem si, že moje myšlenky jsou nehodné tohoto okamžiku. Stud mě prolil skrz na skrz. Svěsil jsem hlavu a sklopil zrak. Jakým právem se opovažuji tak rychle zapomínat?

Pozvedla mi kopýtkem bradu a pohleděla do mých očí. “Vím, že v mnohých vyvolávám rozpaky. Nemusíš se na mě dívat, ale hleď alespoň hrdě před sebe. Mé sestře ale prosím svěř svůj pohled. Koneckonců ve tvých očích spočívá pravda, kterou bude ve tvých slovech hledat.”

“Ano, Veličenstvo.” Vykoktal jsem to ze sebe ven. Jinak to nešlo. Setkat se s někým takovým byla pro mě nová zkušenost.

Povoz sebou trhl a vznesli jsme se do oblak. Když vítr vyplnil naše uši, že jsme sotva mohli slyšet sebe navzájem, ne tak naši tahouni nás, položila otázku, která mě skutečně uzemnila v mých úvahách, ale zároveň osvobodila.

“Povídej mi, prosím, o Sombrovi.”

Řekla to s úsměvem. Takovým tím milým, laskavým, hraným úsměvem. Nechtěl jsem ji urazit. Má kyselá poznámka mi zaschla v krku a já ji polknul zpět. Ta otázka mohla znamenat samozřejmě obyčejný nezávazný zájem, ale když je vyslovena před přijetím velvyslance mimo doslech ostatních, nemohla mít mnoho jiných důvodů. To nebyla obyčejná zvědavost. Ona se připravovala.

Jen mne zajímalo, z čí hlavy ten nápad vzešel. Rozhodla se snad princezna Luna pro dobro svého království dobrovolně spojit svůj život s neznámým jednorožcem, nebo ta myšlenka pocházela od někoho jiného?

Její úsměv na tváři setrvával, zatímco mi mé myšlenky procházely hlavou. “Vaše Veličenstvo, upřímně doufám, že se brzy s mým králem setkáte, neb on je, oproštěno superlativů, dobrý král. Přísný, to ano. Ale o svůj lid se stará dobře a nikdy nikomu neublížil.”

Úlevné vydechnutí se vydralo z její hrudi a z mé vlastně taky. Co jsem o svém králi řekl, byla samozřejmě pravda, ale nyní mi to připadalo jako pokrytecká lež diplomata. Na jednu stranu jsem proklínal Sombru, že mě pověřil diplomacií, ale na druhou stranu bych si měl položit jinou otázku: Odpověděl bych jinak, kdybych tento úkol neměl?

“Nechová však k Equestrii vřelé city.”

Má slova byla vyřčena potichu, ale její uši zasáhla plnou silou. Pomalu otočila hlavu s úsměvem na tváři a slzou v oku. Ta však rychle vyschla.

“Nemáme iluze o vztazích našich dvou říší. Víme, že bude třeba mnoho trpělivosti k rozehnání obav starých spojenců.” Zavřela oči a nechala se ovívat proudem vzduchu. “Moje sestra ještě neví, že jste dorazil, Starswirle. Má výprava sem byla původně jen malý výlet a moje sestra není osobou, jíž by se pegasové přímo zodpovídali, pokud mi rozumíte.”

Mělo jít o mocenskou půtku? Že by se ji přece jenom její sestra snažila do něčeho tlačit? Měl jsem pocit, že se začínám ztrácet.

“Rozumím, samozřejmě.”

Její úsměv zářil. Ale její hluboké oči upřené v mých říkaly: “Vítej v Mé zemi. Odteď Mi budeš sloužit a bez Mého svolení nenavštívíš ani sociální zařízení. Mí pegasové jsou všude a dozor nad tebou bude nepřetržitý.”

***

Dny ubíhaly. Byl jsem vězněm. Nutno podotknout, že hýčkaným vězněm. Moje cela byla luxusně zařízena. Jak mi princezna Luna sdělila, byl jsem koneckonců hostem a snažila se mi zajistit bezpečí. K čemu je ale pohodlí, když nemůžete vyjít ven a nadechnout se čerstvého vzduchu? K čemu je mi bezpečí, když nemohu večer studovat hvězdy?

Vládkyně noci za mnou obden přicházela a povídala si se mnou. O Sombrovi, o křišťálovém království, o mých znalostech. Ptala se i na Sirius. Ptala se takřka na vše a já jí odpovídal. Bál jsem se, že je stále ve spojení s naší dvorní kněžnicí. I zdánlivá úlisnost mohla způsobit mnoho škod a zbavit mě svobody natrvalo.

Když započala má cesta do Equestrie, nepřibalil jsem si s sebou břitvu. Jak se ukázalo, bylo to prozřetelné, neboť jen na délce mých vousů jsem mohl odhadovat, kolik času trávím ve zlaté kleci.

Někdy kolem dvou a půl kopyta délky za mnou přišla a já konečně sebral odvahu požádat ji o propuštění.

“Je mi to velmi líto, Starswirle, ale hvozdy vůkol jsou stále nebezpečné a ještě nenastal čas, aby ses setkal s mojí sestrou.”

“Moje paní, můj úkol, daný mi mým králem, je, dle mého názoru, splněn. Jak plně chápu z našich rozhovorů, již jste se dostatečně seznámila s naší kulturou. Ale ještě mám jiný soukromý zájem, který bych rád před svou smrtí provedl. Pátrám po principu světa. Hledám pramen magie, který by mi osvětlil jeho podstatu.”

Princezna Luna se posadila a já následoval jejího příkladu. Dlouho se dívala do země a já se neodvážil rušit její rozjímání. Nakonec svůj zrak zvedla.

“Řekni mi, Starswirle, kde jsi získal své jméno?”

“Dali mi jej moji rodiče.” Nechápal jsem, kam tou otázkou míří.

“A co ti v životě přináší největší potěšení?”

Upřel jsem zrak na její hřívu, jež se třpytila tisíci hvězdami. Pak jsem se podíval vzhůru, kde můj zrak zarazil kamenný strop.

“Naše životy jsou s naším světem provázané.” Pokračovala. “Naše jména nepřichází sama od sebe, či z jakéhosi rozmaru. Vnuknutí matky tvojí během tvého příchodu na svět ti dalo do vínku talent, jež nám možná umožní poodkrýt světa taj. Někteří z nás hledají jeho podstatu ve spojení všeho, jiní zase zjišťují, proč jsou naše duše oddělené. Fungování toho zázraku má nějaký smysl, ale i těm, co vládnou dnem či nocí, jsou mnohá tajemství skryta, neb i my jsme stále jen součást soukolí a ne jeho tvůrci.”

“Co mě tedy čeká, má paní?” Zeptal jsem se.

“Vlastně jsem se přišla s tebou rozloučit.” Odpověděla. “Zítra i s mou sestrou odjedeme za tvým králem. Nabídneme mu křišťálové srdce, jež jsme společně stvořily v hlubinách zapomnění. Už jsme do něj vložili hrdost a úctu. Král Sombra bude mít za úkol naplnit jej štěstím. Když se to povede, získá Křišťálové impérium mocný artefakt, jež jej bude chránit možná i do konce věků.”

“A když ne?”

Noční klisna sklonila hlavu. “Pokud král Sombra nedokáže naplnit srdce štěstím, budeme muset najít někoho jiného, kdo toho bude schopen.” Pak zase hlavu zvedla. ”Ale s tím bych si hlavu nelámala. Koneckonců, sám jsi říkal, že je dobrým králem.”

Zvedla se zase na nohy. “Od zítřka budou mít moje stráže instrukce pouštět tě do knihoven či zahrad, pod dohledem samozřejmě, dle tvé libosti až do doby, než se se sestrou vrátíme zpět. Využij tuto příležitost k postupu ve svém rodném poslání. Až přijde čas, srovnáme spolu své znalosti a třeba přijdeme na tajemství našeho světa, jež nám je dovoleno poodhalit.”

V posledním okamžiku, než za ní zaklaply dveře, pronesla ještě jednu větu: “Nečekej však, že se ti to bude líbit.”

***

Knihovny v hradu dvou sester, Discordova původního sídla, byly rozlehlé. Dá se říci, že vlastně hrad celý byl obrovskou knihovnou. Samozřejmě, že přijímací sál byl oproštěn regálů, stejně jako mnohá další místa, kde by svazky nesmírné hodnoty mohly přijít k úhoně. Většina knih zde byla totiž originálem a jediným unikátem na celém světě.

Jaké byly Discordovy pohnutky pro založení takového archivu? Pokud si chcete zachovat moc, pak se spíše vyplatí znalosti utajovat a ničit jejich záznamy, než je schraňovat a opatrovat,

ne? V mých očích vlastně vládce chaosu vyrostl. Chápal jsem Sombrovu rozmrzelost nad tím, že byl zdejší král odstaven od moci. Vždyť sám velký Sombra se od něj mnohému naučil.

Mí hlídači samozřejmě netušili, co vlastně v knihovně hledám. Možná si mysleli, že tápu nazdařbůh. Já hlupák jsem dokonce ze začátku propadnul poblouznění z toho, co se mi otevřelo za možnosti. Došlo mi až příliš pozdě, co vlastně musím najít.

Princezna Luna vešla ke mě do cely v okamžiku, když jsem tu knihu pročítal. Měla na sobě pancíř a vznešeným krokem došla až ke mě. Zvednul jsem se od vazby bez potisku na nohy a čekal.

“Je jen jeden příběh, který tvoříme všichni dohromady.” Pronesla. “Někteří umí jeho části zazpívat. Jiní jej dokáží popsat nádhernými slovy ve vyprávění. Jedinost je však jen výchozím stavem. Jedinost zakládá matematiku našeho světa.”

“To je věta z té knihy, má paní.”

“Ta kniha popisuje i mé stvoření.” Odfrkla si. “Číslo dvě určuje strany světa. Chaos a řád. Chaos byl poražen. Discord padl před časem. Včera padl na kolena řád.”

Chvíli mi trvalo, než mi její slova došla. Stál jsem tam s otevřenou hubou jako zakletý a čekal, kdy to vyřkne.

“Sombra je zničen a s ním i jeho říše. Vzal si s sebou vše, na čem spočinula kdy jeho moc. Krystalové impérium je smazáno z povrchu světa stejně, jako chaos, který rozpoutal sám Discord.” Stála tam. Děsivá. Její slova zvonila prostorem.

“Ale… ale ta kniha… Píšou se tam další věci.” Vykoktal jsem.

“Tři světy. Tři bytosti z nich vzešlé. Vesmír, země a sny. Já, Celestie a Snová Hříva. Jenže i tři pohromy naší existence. Chaos, řád a…” Zajíkla se. Uviděl jsem v jejích očích strach a hrůzu. Prorůstalo jí to skrz na skrz. “Sombra mi řekl hodně věcí, než odešel. Strašlivých věcí. Říkal, že třetí pohroma přijde tak jako tak.

Řekla jsem mu, že s ní budu bojovat a on mi odvětil, že prohraji, protože nemohu porazit sama sebe.”

“Děs.” Odpověděl jsem na její otázku. “Tak zní to slovo, které jste chtěla použít. Nightmare. Temná klisna.”

“Já ale nechci, aby mě to celou pohltilo. Jestliže nemohu porazit sama sebe, mohu se stále zbavit většiny své síly a se zbytkem si moje sestra pomocí křišťálového srdce hladce poradí. Navíc jsem někomu dlužna svou pomoc a moje společnost pro ni by mohla být úlevou. Ty budeš mít důležitý úkol. Musíš přijít na to, jak mě vrátit zpět, až přijde čas. Dokážeš to?”

Uklonil jsem se až k zemi. “Bude mi svatou povinností.”

“Jestli dovolíš, odejdu teď do svých komnat.” Uklonila se mi také. “Zamkni se tu a skryj se, dokud má sestra neudělá, co bude třeba. A pokud budeš té dobroty, postarej se o jednu mou přítelkyni. Měla neuvěřitelné štěstí, že ji Sombra nestáhnul s sebou do temnot.”

A pak odešla. Nechala mě v cele samotného. Tedy ne úplně. Po chvíli vešla bytost, kterou jsem ani nedoufal, že uvidím.

“Starswirle!” Vběhla dovnitř a objala mě. “Ach, ubohý Starswirle, co se to stalo?”

Nečekal jsem, až mě Sirius rozmačká. Rychlým polibkem na její skráň jsem ji od sebe odpoutal a zamknul dveře.

***

Uběhl již rok od té děsivé bitvy. Hrad, ač bytelně postavený, dočkal se svého zničení. Jediné, co překonalo tu zkázu, byly právě knihovny, ukryté v jádru stavby, a podzemí. A samozřejmě i skryté místnosti, jako například moje cela.

Východy ven byly zcela zasypány. Sirius a mě nezbývalo, než prorazit šachtu na povrch. To nám trvalo několik dní. Neodvážili jsme se nikdy vrátit do sutin, jež neustále hrozily svým zřícením. Útočiště nám nakonec poskytl Canterlot, kde nám přidělili parcelu na stavbu domu.

Nebylo třeba se dvakrát rozmýšlet. Návrat domů nepřicházel v úvahu. Náš nový domov se teď nacházel zde. Přes den jsme stavěli náš příbytek a večer sepisovali své znalosti, dokud nám zůstávaly v paměti. Náš dům krásněl stejně, jako se rozrůstala knihovna.

Nicméně zásoby zlata ubývaly a svědomí se projevovalo stále hlasitěji. Nastal čas dodržet svůj slib. Mé kroky vedly k rozestavěnému zámku u temena hory. V kapse mě tlačila velvyslanecká pečeť a já přemýšlel nad svou budoucností. Co mohu Celestii nabídnout, aby zapomněla na zradu své sestry a dokázala ji přijmout zpět?

Stráže byly vyděšené. Očividně nebylo moudré prokázat se pečetí rok zmizelého království. Možná by i obyčejný poddaný byl přijat v klidu. Ale evidentně jednali rychle a sjednali mi okamžitou schůzku.

Přijal mě její komorník. “Soudě dle Vašeho vzhledu, vypadáte jako dobrý občan, ale ta pečeť poněkud snižuje Vaši důvěryhodnost.”

“Máte samozřejmě pravdu.” Odvětil jsem. “Dá se říci, že již ani nejsem diplomatem, neb není koho zastupovat. Ale mluvil jsem s princeznou Lunou těsně před jejím odchodem a myslím, že bych mohl Jejímu Veličenstvu mnoho věcí osvětlit a dokonce i nabídnout.”

Komorník mě měřil ustaraným pohledem. “Je-li to pravda, pak Vaše audience bude bezodkladná. Jistě ale chápete naše obavy o bezpečnost naší vládkyně.”

Spolkl jsem sarkastickou poznámku na účet nesmrtelnosti alicornů. Jak jsem ze svých studií pochopil, tak i zranit tyto magické tvory je vpravdě obtížné. Pravděpodobně by se proti nim musel postavit celý svět, nebo oni sami, aby byli smeteni z povrchu equestrijského. A koneckonců se tak stalo zřídka. Velmi zřídka.

Nicméně jsem byl doveden až k ní. Byla větší, jak její sestra, a v hřívě měla vetkány paprsky ranního Slunce. Toto byla skutečná bohyně, stejně jako její sestra. Stála u sochy Discorda, který v teatrální póze hleděl k obloze a tiše hýbala rty, hlavu skloněnou v možném zármutku.

“Vaše Veličenstvo?” Komorník za jejími zády ji přerušil tok myšlenek.

Otočila se, změřila mě svým pohledem a usmála se… “Dobrý den. S čím Vám mohu pomoci?”

Padnul jsem před ní do prachu. “Dobrý den, má paní. Mé jméno je Starswirl. Pocházím od severních břehů a rád bych s Vámi probral možnost založení školy magie, zde v Canterlotu.”

“Máte nádherný plnovous.” Řekla. “Jaká tvář se ale za ním může skrývat? Řekněte mi, drahý Starswirle, proč bych Vám měla věnovat víc času, než kolik dávám obyčejnému poddanému Equestrie?” Pokynula mi, abych povstal.

“Od mládí studuji magické nauky a před dvěma roky jsem přišel do Equestie, abych ve svých studiích pokračoval zde. Neb stihnul jsem těžkou dobu jak Vašeho království, tak mého. V době mého příchodu se mne ujala Vaše sestra a stala se mi mentorkou. Byl jsem i poslední s kým mluvila, než se rozhodla odejít.”

Viditelně ji to píchlo u srdce. “Važte svá slova, Starswirle. Jsem si zcela jistá, že poslední, koho proklela, jsem byla já.” V oku se jí zaleskla slza.

“Řekla mi, že uschová dobrou část své osobnosti, protože hrozilo vážné nebezpečí, že se stane třetí a poslední pohromou našeho světa. Vy jste tedy byla nucena bojovat jen s jejím stínem, který jste sice nedokázala zcela zničit, ale byl uvězněn.

Slíbil jsem Vaší sestře, že naleznu způsob, jak ji osvobodit.”

“Jaká opovážlivost.” Odvětila nyní odměřeně Celestie. “Chceš proniknout do magického Tartaru, abys osvobodil děs, jež jsem ani já nedokázala porazit, a přivést jej do našeho světa, kde jej udržíš na uzdě, nevíš jak?”

“To netuším, Vaše veličenstvo.” Najednou se mi otevřely oči. “Tartaru? Vždyť Nightmare Moon je uvězněna v tváři Měsíce. Vidíme její stín každou noc. Jak by mohla býti v Tartaru?”

Celestie se mi podívala přímo do očí. “Dávám ti úkol do konce tvého života. Objevíš způsob, jak spoutat moji sestru zde v Equestrii. Musím na to přijít, i kdyby to mělo trvat tisíc let. A teď pozvedni svůj zrak k obloze.” Její roh zazářil a ze dne se stala noc.

Hleděl jsem na oblohu posetou hvězdami. Viděl jsem majestátní Měsíc plující oblohou nesoucí si své temné stigma. Moje srdce se rozbušilo.

“Vidíš ty hvězdy Starswirle? Překrásné, že? Pak věz, že noční obloha, jak ji vidíš, ve svých nezměrných dálavách je jen vězením prokletých jednorožců, a každá hvězda z toho nekonečna hvězd je duší, jež musí za trest svítit nočním poutníkům.”

Naše pohledy se setkaly.

“Dostat ji zpět nebude takový problém. Vím, jak to zařídit. Důležité ale je, abychom ji dokázali spoutat na těch pár okamžiků, než se její světlo spojí se svým stínem. To je ta skutečná výzva.”

Odcházel jsem od princezny Celestie zahloubaný v myšlenkách. V pár větách mi dala odpovědi na mnoho otázek, ale zároveň mě zatížila úkolem, který mne od mých mnohých životních cílů vzdaluje. Existuje snad vyšší forma magie, která dokáže zkrotit něco tak mocného, jako je noční děs? Jak chcete zastavit něco, co vlastně svým způsobem ovládá polovinu našeho světa?

Zvednul jsem pohled k obloze. Hvězdy svítily studeně a nepřívětivě.